

Og nå stod alle rundt henne. Ikke bare fanget med blikket, men fanget. Endelig. Nå visste hun at denne dagen hun fryktet alle disse årene, hadde kommet.

Plutselig ble hun kastet inn i en bil. Vennene hennes som hun hadde tilbringt hele dagen med hoppet også inn. En stor bil med mørke vinduer og få seter. Hun skjønnte ikke med en gang hvem som satt ved siden av henne og kjørte. Kanskje fordi hun ikke ville forstå det. Dørene ble låst, men hun skjønnte at hun ikke kunne vise frykt. Ikke en gang vennene hennes kunne hun stole på nå. Det var midt i skumringstiden og mens hun prøvde å få system på tanker og løsninger, så hun solen gå ned bak de høyeste fjellene. Da de kom frem var det blitt mørkt.

Da han stoppet bilen, kjente hun seg umiddelbart igjen. De var ned i sentrum ved en gammel og stengt bensinstasjon. Det var flere biler der, men det hopet seg opp noe bakenfor et uskyende lys. Hun visste ikke hva, så hun var skeptisk til å gå ut. Men selv om det var mørkt og ingen utenforstående å se, visste hun inni seg at hun ikke var alene.

Alle tingene han sa skjærte dypt i henne og lagde både nye og gamle sår. Hun var ikke bare livredd, men det lokket fram hatet og naget i henne. Hun skulle ikke vise at hun var redd.

Han dyttet henne ut av den høye bilen så hun falt på bakken og stenene. Da hun løftet hodet igjen for å komme seg opp igjen, senket de blendende lysene seg og tre skikkelser trådte frem gjennom dem. Nå stod alle rundt henne. Hun var ikke bare fanget med blikket, men fanget. Endelig. Nå visste hun at denne dagen hun fryktet alle disse årene, hadde kommet og denne gangen ville hun ikke kunne rømme. . .